

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Priecelovej a členiek JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: **S. V., O.**, proti žalovanému: **K., spol. s r. o. v likvidácii**, H., zastúpený advokátom JUDr. J. P., N. o zaplatenie 200 066,09 eur (6 929 473,50 Sk) o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cb/32/98-376 z 23. novembra 2005 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cb/32/98-376 zo dňa 23. novembra 2005 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 3 231 707,10 Sk **p o t v r d z u j e**.

V prevyšujúcej časti okrem výroku o zastavení konania rozsudok **z r u š u j e** a v rozsahu zrušenia vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6 027 191 Sk s 18,6% úrokom z omeškania od 31. júla 1998 do zaplatenia. Vo zvyšku konanie zastavil a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Ďalším výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť štátu súdny poplatok 303 440 Sk a trovy konania 8 000 Sk.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetom konania je právo žalobcu na zaplatenie sumy 6 929 473,50 Sk titulom vyrovnacieho podielu s 18,6% úrokom

z omeškania od 31. 07. 1998 do zaplattenia. Žalobca sa domáha zaplattenia vyrovnacieho podielu z dôvodu, že jeho účasť v spoločnosti žalovaného bola zrušená súdom 16. 04. 1997. Podľa článku XVII spoločenskej zmluvy mu vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu, ktorý sa stal splatným v lehote troch mesiacov od schválenia ročnej účtovnej závierky.

Dokazovaním zistil, že žalobca ako spoločník vložil do spoločnosti žalovaného nepeňažný vklad v zostatkovej hodnote 1 717 500 Sk, pozostávajúci z nehnuteľnosti (vydraženej prevádzkovej jednotky), hodnota ktorej bola spoločníkmi vzájomne dohodnutá na sumu 1 718 000 Sk. Ostatní spoločníci spoločnosti pani V. R. a pán J. B. vložili do základného imania spoločnosti žalovaného peňažný vklad vo výške 20 000 Sk.

Za účelom zistenia výšky čistého obchodného imania žalovaného za obdobie v ktorom zanikla účasť spoločníka súd nariadil znalecké dokazovanie. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že k 31. 12. 1997 výška čistého obchodného imania žalovaného predstavovala 6 228 900 Sk. Žalobca s uvedeným záverom súhlasil a v súlade s ním vzal späť žalobu v časti o zaplattenie 700 573,50 Sk. Súd v súlade s § 96 ods. 1, 2 O. s. p. so súhlasom žalovaného v tejto časti konanie zastavil.

Žalovaný nesúhlasil s hodnotou čistého obchodného imania stanoveného v znaleckom posudku. Podľa jeho názoru znalec zamenil pojem obstarávacej ceny s pojmom hodnoty veci pre prípadný prevod majetku tretej osobe. Obstarávacia cena je nemenná od roku 1994 a od nej sa odvíjajú všetky úkony podľa zákona o účtovníctve. Namietal tiež nesprávnu aplikáciu predpisov, ktoré v čase zániku účasti žalobcu v spoločnosti neexistovali.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca splatil vklad 1 718 000 Sk a ostatní dvaja spoločníci po 20 000 Sk, miera účasti žalobcu na čistom obchodnom imaní žalovaného v zmysle § 150 ods. 2 Obchodného zákonníka predstavuje 97,72%. Vychádzajúc zo znaleckého posudku, podľa ktorého čisté obchodné imanie žalovaného ku dňu zániku účasti žalobcu v spoločnosti predstavuje 6 228 900 Sk, dospel súd k záveru, že vyrovnací podiel žalobcu predstavuje 6 086 881 Sk.

Žalovaný v konaní uplatnil proti nároku žalobcu viaceré započítacie námietky, naposledy podaním z 26. 05. 2004, v ktorom vyčíslil svoje pohľadávky uplatnené na započítanie v celkovej výške 5 025 718,80 Sk, pričom súhlasil s výškou čistého

obchodného imania žalovaného 1 748 000 Sk. Žalobca neuznal pohľadávky žalovaného a namietal ich premlčanie.

Súd konštatoval, že žalovaný nepreukázal spôsobilú pohľadávku na započítanie nájomného za neoprávnené užívanie priestorov vo výške 2 795 483,90 Sk, ktoré žalovaný žiadal za obdobie rokov 1994 až 2004. Žalovaný zaplatenie nájomného za roky 1994 až 1997 uplatnil až podaním doručeným súdu 26. 05. 2004, preto je námietka premlčania v zmysle § 351 Obchodného zákonníka dôvodná. Z tohto dôvodu súd nevykonal dokazovanie, či žalovaný má spôsobilú pohľadávku na započítanie titulom nájomného za uvedené obdobie.

Zistil, že medzi účastníkmi nebola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov v období rokov 1998 až 2004. Z dôvodu, že žalovaný nepredložil dôkaz o výške obvyklého nájomného za uvedené obdobie s poukazom na neunesenie dôkazného bremena neuznal túto pohľadávku žalovaného. Rovnako nepreukázal, že tieto priestory žalobca užíval vzhľadom na realizáciu exekúcie. Z tých istých dôvodov neuznal započítanie pohľadávky vo výške DPH za nájom v rokoch 1997 a 1998 vo výške 39 966 Sk a 99 647 Sk.

Žalovaný nepreukázal, že mu vznikla spôsobilá pohľadávka na započítanie vo výške 828 377,90 Sk v súvislosti s vykonanými prácami v galvanizovni, ktoré si objednal v inej firme z dôvodu, že tieto práce nemohol vykonávať vo svojej galvanizovni.

Ďalšia uplatnená pohľadávka žalovaného uplatnená na započítanie vo výške 174 440 Sk spočívala v úhrade pohľadávky na základe exekučného príkazu Daňového úradu v N. na daňového dlžníka – K., s. r. o. H.. Žalovaný nepreukázal, že túto pohľadávku zaplatil za žalobcu, a preto žalovaný takisto v tomto ohľade nemá spôsobilú pohľadávku na započítanie v tejto výške voči žalobcovi.

Žalovaný nepreukázal tvrdenie, že žalobca ešte ako spoločník žalovaného prevzal peniaze za predaj šrotu v sume 41 851 Sk a preto započítacia námietka v tejto časti nie je dôvodná. Ani pohľadávku žalovaného vo výške 10 000 Sk za predaj pozlátenej monštrancie súd nepovažoval za opodstatnenú, pretože pohľadávka žalovaného vznikla voči Ing. B., ktorý ju prevzal a nezaplatil.

Obdobne žalovaný nepresvedčil súd o oprávnenosti pohľadávky za nerealizované objednávky v rokoch 1996 až 1998 vo výške 196 014 Sk, ktorá predstavuje 25 % podiel na zisku, ktorý by žalovaný dosiahol, keby realizoval objednávky v galvanizovni sám.

Podľa názoru súdu objednávky nie sú dôkazom o vzniku pohľadávky a v roku 1996 bol žalobca ešte spoločníkom žalovaného. Žalovaný neuviedol ako žalobca znemožnil žalovanému realizovať objednávku.

Žalovaný nepreukázal, že by žalobca odcudzil veci žalovaného v hodnote 133 400 Sk a z vyjadrenia žalobcu vyplynulo, že dal do šrotu miešačku za cenu 2 800 Sk. Z uvedenej pohľadávky súd uznal započítaciu námietku žalovaného len vo výške 2 800 Sk.

Súd uznal aj započítaciu námietku žalovaného vo výške 1 850 Sk, 37 058 Sk a 17 932 Sk z dôvodu, že žalobca nenahradil žalovanému trovy konania na základe právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov.

Pohľadávku na započítanie 2 krát po 308 407 Sk súd neuznal z dôvodu, že nárok na podiel na zisku vyplýva zo zmluvy o tichom spoločenstve uzavretej žalobcom ako podnikateľom a tichými spoločníkmi J. B. a V. R.. Z tejto zmluvy mohlo vzniknúť právo len účastníkom záväzkového vzťahu a nie žalovanému, ktorý účastníkom nebol.

Súd rozhodol o nároku žalobcu s poukazom na § 150 Obchodného zákonníka, vychádzajúc z čistého obchodného imania spoločnosti zisteného v znaleckom posudku 6 228 900 Sk a z podielu žalobcu na čistom obchodnom imaní 97,72%, čo predstavuje sumu 6 000 086 881 Sk (zrejme mal na mysli 6 086 881 Sk). Od tejto sumy odpočítal pohľadávky žalovaného spôsobilé na započítanie v celkovej výške 59 690 Sk. Žalobcovi preto priznal výšku vyrovnacieho podielu 6 027 191 Sk s úrokom z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vo výške 18,6% od 31. 07. 1998 do zaplatenia, pretože žalovaný sa dostal do omeškania so splnením peňažného záväzku, keď žalobcovi nevyplatil vyrovnací podiel splatný v lehote troch mesiacov od schválenia ročnej účtovnej závierky.

Súd o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov nepriznal, pretože týchto trov sa vzdal.

V zmysle § 148 ods. 1 O.s.p., súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť štátu súdny poplatok a trovy konania.

Proti rozsudku okrem výroku o zastavení konania podal včas žalovaný odvolanie, v odôvodnení ktorého uviedol, že prvostupňový súd sa neriadil právnym názorom

odvolacieho súdu. Tvrdil, že opätovné rozhodnutie súdu vykazuje tie isté pochybenia a rovnako nevykazuje objektívne hodnotenie dôkazov. Verbálnym tvrdeniam žalobcu, bez akýchkoľvek zjavných dôkazov, kladie vyššiu vážnosť, než listinným dôkazom predkladaných žalovaným, z čoho vyvodzuje zjavnú nevyváženosť hodnotenia dôkazov v neprospech žalovaného a tým aj k porušeniu rovnosti strán pred súdom. Konajúci súd napriek návrhu žalovaného nevykonal ďalšie dokazovanie kontrolným znaleckým posudkom, odmietol vypočúť znalca, tiež ignoroval návrh na predloženie iného znaleckého posudku a opomenul tieto a ďalšie návrhy uznesením zamietnuť alebo pripustiť. Žalobca niekoľkokrát menil žalobný petit, čo súd z nepochopiteľných dôvodov pripustil a to vždy bez súdneho poplatku.

Podľa účtovnej závierky žalovaného schválenej v mesiaci jún 1998 za rok 1997, čisté obchodné imanie predstavovalo sumu 1 748 000 Sk. Uvedená čiastka mala byť základom pre stanovenie výpočtu vyrovnávacieho podielu. Súd pochybil, ak pri stanovení výšky čistého obchodného imania vychádzal z inej sumy ako z tej, ktorá je pre výpočet výšky vyrovnávacieho podielu stanovená v spoločenskej zmluve. V žiadnom z ustanovení spoločenskej zmluvy nie je dohoda o tom, že základom pre výpočet vyrovnávacieho podielu bude hodnota čistého obchodného imania určená znaleckým posudkom. Navyše plnenie rozhodnutia súdu by bolo pre žalovaného likvidačné, pretože hodnota celého obchodného imania spoločnosti podľa účtovníctva predstavuje sumu 1 758 000 Sk a ročný obrat predstavuje v priemere cca 3 800 000 Sk. Pri vzniku spoločnosti, t. j. k 01. 04. 1994 zahajovacia súvaha vykazovala sumu 1 785 000 Sk a od tohto času nedošlo k žiadnym iným výrazným zmenám.

Ďalej uviedol, že súd nesprávne hodnotil dôkazy, ktorými preukazoval záväzky voči žalobcovi. Keďže žalobca mal v priestoroch spoločnosti uzamknutý svoj materiál a žalovaný tieto priestory nemohol využívať na svoje výrobné účely bolo logické, že za tieto priestory účtoval žalobcovi nájomné. Faktúry za vyúčtovaný nájom riadne žalobcovi zasielal, odviedol z nich DPH, riadne a včas si zápočet uplatnil a preto nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku. Ďalšie záväzky žalobcu voči žalovanému sú z titulu náhrady ušlého zisku, bezdôvodného obohatenia a odcudzenia vecí z majetku žalovaného. Odôvodnenie v rozsudku, ktorým súd zápočet odmieta z dôvodu premlčania je nesprávne a vzájomne si odporujúce. Presne uviedol kedy a v akej výške si žalovaný započítava vzájomné záväzky a pohľadávky a nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia, že žalobca si právo na zaplatenie nájomného za obdobie 1994-1997 uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 26. 05. 2004. Aj vyhodnotenie týchto

dôkazov súdom považuje žalovaný za nesprávne, čo malo za následok aj neprávne rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný dokladoval súdu každú faktúru, každý svoj nárok určený na vzájomný zápočet. Podobným spôsobom nesprávne priznal úrok z omeškania, ktorý nie je v súlade s príslušným ustanovením Obchodného zákona. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie zmenil.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že všetky listinné dôkazy, ktoré predkladá žalovaný sú podvody, vykonštruované v úmysle zavádzať súdy a poškodiť žalobcu. V súčasnej dobe by bola cena nehnuteľností ešte vyššia ako v roku 1997. Znalci sa riadia koeficientmi, ktoré určujú vyhlášky a zákony.

Žalobca vložil do základného imania žalovaného nepeňažný vklad v zostatkovej hodnote 1.717 500 Sk pozostávajúci z nehnuteľnosti – vydraženej prevádzkovej jednotky. Žalobca podľa spoločenskej zmluvy nevložil do spoločnosti nástroje a kovotlačiarske modely, ktoré používajú p. R. a p. B. protiprávne, nakoľko sa ich zmocnili násilím, odpílením zámkov na skriniach, v ktorých boli nástroje a kovotlačiarske modely uzamknuté. Neuhradením vyrovnávacieho podielu žalovaný v marci 1998, spôsobil žalobcovi exekúciu v auguste 1998 vo výške 7 000 000 Sk.

Žalobca sa rozhodol zo spoločnosti vystúpiť lebo žalovaný nebol schopný z dôvodu nízkej odbornosti spoločníkov uskutočňovať zákazky, čím došlo k veľkým stratám. Od žalobcu ostatní spoločníci odobrali vydražené materiálové zásoby v hodnote 409 000 Sk a tieto neuhradili ani jemu, ani bývalému O. dodnes. Na svojich známych vykazovali čierne mzdy. Účtovná závierka, ktorú vypracovala p. R. je zavádzajúca, s úmyslom oklamať žalobcu. Na požiadanie k nahliadnutiu mu ju nikdy neposkytla. Vyrovnávací podiel je položka, ktorá je výsledkom podnikateľskej činnosti spoločnosti, ktorá môže byť niekoľkonásobne vyššia ako pri vzniku spoločnosti. Imanie spoločnosti sa počas existencie spoločnosti môže niekoľkonásobne zvýšiť alebo aj znížiť.

Obvinenie z odcudzenia vecí, ktoré žalobca neodcudzil, zisťovala Okresná justičná polícia v Ž. a žalobca to bude riešiť súdnou cestou. Žalobca nemal uzamknuté žiadne priestory, kde by žiaci alebo učni mohli vykonávať prax. Galvanizovňu má uzamknutú súdny exetútor. Do galvanizovne, kde je asi 1 000 litrov kyanidov, môže vstupovať len pracovník, ktorý má vykonané skúšky u krajského hygienika a povolenie s kyanidmi a zvlášť nebezpečnými jedmi pracovať, a už vôbec nie žiak alebo učiteľ.

Všetky návrhy žalovaného na započítanie sú vyložené klamstvá a žalobca s nimi aj z dôvodu premlčania nesúhlasí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že po zastavení konania o zaplatenie 700 573,50 Sk je predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 206 761,60 eur (6 228 900 Sk).

Podľa § 150 ods. 1 veta prvá zákona č. 513/1991 Zb. v znení platnom v čase zániku účasti žalobcu v spoločnosti (ďalej len Obchodný zákonník), spoločníkovi, ktorého účasť v spoločnosti súd zrušil alebo ktorý bol vylúčený, vzniká právo na vyrovnací podiel (§ 61 ods. 2 a 3).

Vyrovnaní podiel sa vypočíta pomerom splateného vkladu spoločníka, ktorého účasť v spoločnosti zanikla, k splateným vkladom všetkých spoločníkov, ak spoločenská zmluva neurčuje inak (§ 150 ods. 2 Obchodného zákonníka).

Podľa § 61 ods. 1 Obchodného zákonníka, podiel je miera účasti spoločníka na čistom obchodnom imaní spoločnosti.

Podľa § 61 ods. 2 Obchodného zákonníka, pri zániku účasti spoločníka v spoločnosti za trvania spoločnosti vzniká spoločníkovi právo na vyplatenie podielu (vyrovnací podiel). Výška vyrovnacieho podielu sa určí na základe ročnej účtovnej závierky za obdobie, v ktorom zanikla účasť spoločníka v spoločnosti. Ak zákon, spoločenská zmluva alebo stanovy neustanovujú inak, vyrovná sa podiel v peniazoch.

Právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu je splatné uplynutím troch mesiacov od schválenia ročnej účtovnej závierky, ak spoločenská zmluva alebo stanovy neurčujú inak (§ 61 ods. 3 Obchodného zákonníka).

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa nesporne vyplynulo, že účasť žalobcu v žalovanej spoločnosti zanikla na základe rozhodnutia súdu v roku 1997, a preto žalobcovi vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu.

Spoločenská zmluva žalovaného neustanovuje inak spôsob výpočtu výšky vyrovnacieho podielu ani jeho splatnosť, preto súd správne posudzoval nárok žalobcu podľa citovaných ustanovení. Vychádzal pritom z pomeru splateného vkladu žalobcu (1 718 000 Sk) ku splateným vkladom všetkých spoločníkov (1 758 000 Sk), ktorý v prospech žalobcu predstavuje 97,72 %. Uvedená skutočnosť nebola sporná. Žalovaný namietal spôsob výpočtu vyrovnacieho podielu, konkrétne základ z ktorého bol vyrovnací podiel vo výške 97,72 % vypočítaný. Tvrdil, že súd mal vychádzať z čistého obchodného imania uvedeného v účtovnej závierke za rok 1997 vo výške 1 748 000 Sk a nie z výšky čistého obchodného imania zisteného znaleckým dokazovaním.

V zmysle § 127 O.s.p. ak rozhodnutie súdu závisí od posúdenia skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd nariadi znalecké dokazovanie. V tomto prípade rozhodnutie súdu závisí od výšky čistého obchodného imania žalovaného, na zistenie ktorého sú potrebné odborné znalosti. Podľa názoru odvolacieho súdu ak súd prvého stupňa vychádzal zo záverov znaleckého posudku, úlohou ktorého bolo zistiť výšku čistého obchodného imania žalovaného a vychádzať pritom z ročnej účtovnej závierky žalovaného za obdobie, v ktorom účasť žalobcu v spoločnosti zanikla, nepochybil a právny záver o vzniku práva žalobcu na zaplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 6 086 881 Sk je správny. Zo znaleckého posudku vyplýva, že východiskom pre znalca bola účtovná závierka žalovaného k 31. 12. 1997. Nakoľko ale súvaha neevidovala opravné položky k majetku – nepeňažnému vkladu, jeho hodnota nebola reálna a preto pri určení hodnoty hmotného investičného majetku vychádzal z hodnoty určenej znaleckým posudkom v roku 1995 zníženej o rovnomerné odpisy do roku 1997. Námieta žalovaného, že čisté obchodné imanie žalovaného, zistené znalcom, nevyplýva z jeho účtovnej závierky, nie je opodstatnené.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že v priebehu konania žalovaný uplatnil proti žalobcovi svoje pohľadávky na započítanie vo výške 5 025 718,80 Sk. Súd prvého stupňa správne podľa § 98 O. s. p. posudzoval oprávnenosť pohľadávok uplatnených na započítanie.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o vzniku špecifikovaných pohľadávok okrem nájomného za roky 1994 až 2004

v celkovej výške 2 795 483,90 Sk. Taktiež je správny aj záver o dôvodnosti pohľadávky žalobcu vo výške 59 640 Sk, ktorú žalobca nenamietal a započítací prejav akceptoval. V tejto časti odvolací súd poukazuje na dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu a podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozsudok v napadnutej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 3 231 707,10 Sk ako vecne správny potvrdil.

Nie je možné ale súhlasiť s právnym záverom o nedôvodnosti pohľadávky žalovaného vo výške 2 795 483,90 Sk, ktorá pozostáva z ušlého nájomného za roky 1994 až 2004. Súd vzal do úvahy námietku premlčania vznesenú žalobcom v konaní a s odkazom na ustanovenie § 351 Obchodného zákonníka konštatoval, že nárok na nájomné za obdobie rokov 1994 až 1998 je premlčaný. S uvedeným záverom odvolací súd nesúhlasí a predčasný je aj záver súdu prvého stupňa o nedôvodnosti pohľadávky vo výške nájomného za obdobie rokov 1998 až 2004.

Podľa § 358 Obchodného zákonníka, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že započítaniu spôsobilej pohľadávky nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, keď premlčanie nastalo až po dobe keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie, to znamená keď sa splatné pohľadávky stretli. Súd prvého stupňa nesprávne vyložil uvedené ustanovenie, ktoré aj nesprávne citoval, a konštatoval, že pohľadávka žalobcu vo výške nájomného za roky 1994 až 1997 bola premlčaná v čase jej uplatnenia na súde a nezisťoval či bola premlčaná v čase, kedy sa vzájomné pohľadávky stretli. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie o opodstatnenosti uvedenej pohľadávky. Nedôvodnosť pohľadávky žalovaného za ďalšie obdobie odôvodnil neunesením dôkazného bremena o výške obvyklého nájomného a o užívaní nebytových priestorov žalobcom. Aj uvedený záver je predčasný a vyplýva z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Stručné odôvodnenie rozhodnutia o dôvodnosti výšky a obdobia priznaného úroku z omeškania sa javí ako nepreskúmateľné. Súd zároveň opomenul rozhodnúť o nároku žalobcu, ktorý prevyšuje priznanú sumu 6 027 191 Sk.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ h/ O. s. p. rozsudok v napadnutej časti zrušil a v zmysle § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom bude úlohou súdu prvého stupňa po doplnení dokazovania zistiť

či žalobca bezdôvodne v období rokov 1994 až 2004 užíval nebytové priestory žalovaného, ak áno, kedy a v akom rozsahu vznikla žalovanému splatná pohľadávka v súvislosti s ich užívaním. Následne posúdi námietku premlčania vznesenú žalobcom podľa § 358 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa tiež rozhodne o nároku žalobcu prevyšujúcom sumu 6 027 191 Sk a úroku z omeškania a rozhodnutie odôvodní v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. (§ 224 ods. 3 O. s. p.)

Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O. s. p.).

P o u ě n í e: Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 31. mája 2011

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková